

Paul van Loon
Dolfje Sneeuwwolfje

Tekeningen van Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 Een hoop sneeuw

‘Wrow, sneeuw! Leuk, hè, Noura!’
Dikke vlokken vallen uit de hemel.
Het is nacht. De volle maan zit verstopt
achter witte wolken.
Dolfje en Noura rennen door het
Weerwolvenbos.
Ze hebben klauwen. Hun oren zijn spits en
harig.
En allebei hebben ze een snuit. Een
wolvensnuit.
Ze zijn weerwolven. Dolfje is een witte.
Noura is een zwarte.
Samen rennen ze door de sneeuw.
Steeds meer vlokken vallen neer.
De bomen worden langzaam wit.
De takken krijgen een witte rand.
‘Leuk, ja!’ roept Noura. ‘Een bos vol sneeuw.
Wat mooi!’
Hun poten maken zwarte sporen in het wit.
Opeens hoort Dolfje een geluid.
Tsjak!
Verbaasd kijkt hij om.
Wat is dat? denkt hij. Dat geluid ken ik!

Dat heb ik eerder gehoord.
Maar waar? En wanneer?
‘Waar gaan we heen, Dolfje?’ roept Noura.
Dolfje kijkt naar de vallende vlokken.
Ze dwarrelen om hem heen.
Ze smelten op zijn warme neus.
‘Naar het huisje van opa weerwolf.
Dat staat hier in het Weerwolvenbos.’
Noura holt hard vooruit.
‘Wraaaa! Rennen dan, Dolfje. Wedden dat ik
er eerst ben!’
Dolfje kijkt naar Noura.
‘Ha ha, je weet niet eens welke kant op,
Noura.’
Dan hoort hij opnieuw dat geluid.
Tsjak!
Hé! denkt Dolfje. Daar is het weer!
Zie je wel. Dat lijkt wel het geluid van...
Verschrikt kijkt Dolfje omhoog.
Een schaduw valt over hem heen.
Een grote hoop sneeuw komt op hem af.
Zomaar, vanuit de lucht.
Plof!
Het is alsof een koude, natte deken op hem
valt.
En zwaar is die deken ook.

Eerst is alles wit. Dan zwart.
Dolfje ziet niets meer.
Hij voelt alleen kou...

2 Een sneeuwhoop

‘Wraa! Dolfje, waar blijf je?’

Noura kijkt verbaasd om.

‘Dolfje?’

...

Het is doodstil.

Dolfje is nergens te zien.

Hè? Wat raar, denkt Noura. Daarnet was hij er nog.

Noura kijkt van links naar rechts.

Witte bomen. Witte struiken.

Witte stilte.

Maar geen Dolfje.

Zelfs Noura’s voetstappen zijn niet meer te zien.

Ze verdwijnen onder de sneeuwvlokken.

‘Wraa! Dolfje! Waar ben je?’

Maar hoe Noura ook roept, er komt geen antwoord.

Dit is gek! denkt Noura. Of is het een spel van Dolfje? Heeft hij zich verstopt?

Langzaam loopt ze terug.

Nog steeds vallen sneeuwvlokken uit de hemel. Wel een miljoen.

Noura wordt er duizelig van.
'Dolfje? Waar ben je?'
Ze kijkt links, ze kijkt rechts.
De wind blaast tussen de bomen. Sneeuw
stuift in haar snuit.
Noura wrijft haar ogen uit.
Het is akelig stil.
Witte bomen. Stille bomen.
'Dolfje?' fluistert Noura.
Dan hoort ze iemand kreunen.
Voor haar voeten beweegt de sneeuw opeens.
Er komt iets uit de grond.
Noura ziet een hoofd van sneeuw.
Puntige oren van sneeuw.
Een snuit van sneeuw.
Een... sneeuwwolfje!

